

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Kdo by neznal tato významná slova, která zvolal Ježíš z Nazareta visící na kříži. Jednu z největších přímluv, která byla kdy vyřčena. Zřetelně a jasně. Avšak přesto stojí lidstvo vůči těmto slovům dva tisíce let bez porozumění. Vykládalo je **jednostranně**. Jen **tím** směrem, který se zdál lidem příjemný. Nebylo ani jednoho, který by pozdvihl svůj hlas pro skutečný smysl a zvolal ho vstříc lidstvu, zejména křesťanům ve vší zřetelnosti!

Avšak nejen to. **Vše** rozechvívající dění v pozemském bytí Syna Božího bylo vlivem jednostrannosti v předávání uvedeno do špatného světla. To jsou však chyby, které nevykazuje jen křesťanství, nýbrž nacházejí se v **každém** náboženství.

Jestliže učedníci staví nade vše a posouvají daleko do popředí to čistě osobní u svého učitele a mistra, tak to lze pochopit, zejména když je tento mistr tak surově a náhle vytržen z jejich středu, aby pak byl vystaven v plné nevinnosti nejtěžšímu utrpení a za nejhrubšího posměchu nakonec i mučednické smrti.

Něco takového vtisklo se hluboko do duší, které mohly svého učitele nejideálnějším způsobem poznávat ve společném soužití, což způsobilo, že se to osobní později dostalo do popředí všech vzpomínek. Něco takového je zcela samozřejmé. Avšak svatým **posláním** Syna Božího bylo jeho **Slovo**, přinesení Pravdy ze světlých výšin, aby tím byla lidstvu ukázána jeho cesta ke Světlu, která mu dosud byla uzavřena, protože jeho duchovní stav

v jeho vývoji mu předtím neumožňoval touto cestou **jít!**

Toto lidstvem způsobené utrpení tomuto velikému nositeli Pravdy stojí zcela samo pro sebe!

Co však bylo u učedníků samozřejmé a přirozené, vyrostlo u pozdějšího náboženství v mnohé velké omyly. **Věcnost** Božího poselství ustoupila daleko do pozadí před kultem osobnosti nositele Pravdy, který Kristus nikdy nechtěl.

Z tohoto důvodu se nyní ukazují v křesťanství chyby, které povedou k nebezpečí zhroucení, jestliže se omyly včas nepoznají a za otevřeného přiznání se odvážně nenapraví. Nelze očekávat nic jiného, než že sebemenší opravdový pokrok musí dát takovýmto mezerám se projevit. Pak je přece rozhodně lepší neuhýbat jim z cesty, nýbrž je srdnatě uchopit! Proč by pak neměla očista vyjít ze samotného vedení, svěží a radostná, ve svobodném pohledu vzhůru k velikému Božství? Vděčně by pak velké davy lidstva jako osvobozené od doposud pocítovaného, avšak nikdy nepoznaného tlaku následovaly toto volání, které by je vedlo do světla radostného přesvědčení! —

Veškerými následnými zvyklostmi **oněch** lidí, kteří se slepě podrobili neomezené vládě svého vlastního rozumu, a tím také silně zúžili svou chápavost, kladla se stejná hodnota Kristovu pozemskému životu jako jeho poslání. Lidé se při tom starali o jeho rodinné poměry a všechny pozemské události dokonce ještě více než o hlavní účel jeho příchodu, který spočíval v podání vysvětlení zralým lidským duchům o všem **skutečném** dění ve stvoření, v němž jediném naleznou Boží vůli, která je v něm vetkána a pro ně potvrzena.

Jedině přinesení této až doposud ještě neznámé Pravdy učinilo **zcela** nutným Kristův příchod na tuto zemi. Nic jiného. Neboť bez správného poznání Boží vůle ve stvoření není schopen žádný člověk nalézt cestu ke vzestupu do světlé říše, tím méně po ní jít.

Místo toho, aby prostě přijali tyto skutečnosti jako takové, aby se prohloubili v **poselství** a podle něj **žili**, jak to nositel Pravdy opakoval a naléhavě žádal, vytvořili zakladatelé křesťanských náboženství a církví jako hlavní základ **osobní** kult, který je nutil udělat z utrpení Kristova něco zcela jiného, než čím skutečně bylo.

Potřebovali to pro tento kult! Z toho vycházel nakonec zcela přirozeně v jeho dalším vývoji jeden velký omyl za druhým a **pravou cestu** už nešlo vůbec správně rozpoznat.

Jedině tato falešná výstavba v **nevěcnosti** přinesla s sebou to, že se udrželo znetvoření všech událostí jeho příchodu. Čistě věčná nezaujatost musela zaniknout v okamžiku, jakmile se hlavní kult stal čistě osobním! Při tom vzniklo nutkání zachytit poslání Syna Božího hlavně v jeho **pozemském životě**. Ba dokonce se to k tomu vlastně ukázalo nezbytnou nutností.

Že se tím však šlo **falešně**, dokázal Kristus sám v celém svém stanovisku. Více než jednou odmítl jasně a ostře, aby se to vztahovalo na jeho osobu. Vždy odkazoval na Boha Otce, Jehož vůli plnil, v Jehož síle stál a působil, v každém slově a každým činem. Vysvětloval, jak by se měli lidé konečně učit vzhlížet k **Bohu Otcí**, avšak nikdy nemluvil při tom o sobě samém.

Protože se však lidé jeho slovy v tomto neřídili, nemohlo to

nakonec dojít jinam, než že se dalo pohlížet na **pozemské utrpení** Krista jako na **nutné** a Bohem chtěné a označilo se to dokonce za hlavní úkol jeho pozemského **příchodu!** Podle názorů z toho vzniklých přišel ze světlých výšin jen proto, aby zde na zemi trpěl!

Protože on sám na sebe neuvalil ani **jediné** provinění, zůstala ke zdůvodnění jediná cesta: Musely to potom být hříchy jiných, které vzal na sebe, aby je za ně odpykal!

Ostatně co zbývalo jiného, než **takto** dále stavět na tomto položeném základě?

Živnou sílu a dobrou půdu přidalo pak ještě i to přece ne tak neznámé přeceňování vnitřní hodnoty, na které stůně celé lidstvo. Byl to následek onoho velkého pádu do hříchu, namířeného proti duchu a který jsem již často podrobně vysvětloval. V přílišném přeceňování rozumu zná člověk jen sám sebe, ne však svého Boha, k Němuž tím spálil všechny mosty. Jen nemnozí mají ještě tu a tam zcela bídné cestičky k duchovnu, avšak ti také již jen něco málo tuší, **nikdy** však nemohou **vědět**.

Proto nikdo nepřišel na tu správnou, přirozenou myšlenku **zcela oddělit Kristovo pozemské utrpení jakožto zvláštní událost od Božího poselství**. Veškerá osočování, pronásledování a mučení uznat jako těžký, nejhrubší zločin, kterým skutečně byla. Je to jen nové velké bezpráví, přikrašlovat je jako nutnost!

Zářivé světlo nejvyšší slávy ovšem přináleží tomuto utrpení a mukaplné smrti na kříži, protože se Syn Boží nenechal zastrašit tímto po pádu do hříchu předem očekávaným zlým přijetím od panovačných a pomstychtivých lidí, nýbrž přesto kvůli těm

nemnohým dobrým přinesl na zem své tak nezbytné poselství Pravdy.

Tento čin lze ocenit tím výše, protože se jedná skutečně jen o malou část lidstva, která se tím chce zachránit.

Avšak je to nové rouhání vůči Bohu, když se tehdejší zločiny tohoto lidstva mají skrze falešné domněnky zmírňovat tak, jako by lidé při tom byli jen nástroji nutného splnění.

Z tohoto **omylu** vyvstává přece také u mnohých **přemýšlejících** lidí nejistota o následcích jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Neboť když byla smrt na kříži nezbytností pro lidstvo, tak se Jidáš se svou zradou stal k tomu nutným nástrojem, a nesměl by tudíž ve skutečnosti být za to v duchovním smyslu vinným. Avšak Pravda o skutečném dění odstraňuje všechny tyto rozpory, jejichž oprávněné objevení se jen dává potvrzení k tomu, že doposud pěstovaná domněnka musí být skutečně falešná. Neboť tam, kde je to **pravé**, není prostor pro takovéto nevyjasněné otázky, nýbrž lze na zcela přirozené dění pohlížet ze **všech** stran, aniž se při tom narazí na překážky.

Člověk má mít přece nyní konečně odvahu poznat v přikrašlování zbabělost, která je zakrývána jen z chytrosti k zemi připoutaného rozumu, jenž je největším nepřítelem všeho toho, co se může **nad** něj povznést, jak se to vždy zřetelně ukazuje u každého nízkého společníka. Nebo jako skryté sebevyvyšování, které pochází ze stejného pramene! Je přece krásné moci se domýšlet být takto vzácně oceňován, že Božství proto zápasíc bere na sebe veškeré utrpení, jen aby pak smělo človíčkovi nabídnout čestné místo v Božské říši radosti!

Takový je **skutečně** základní názor, řečeno zhola a drsně! Nevypadá jinak, jakmile se pevnou rukou jednou strhnou cetky z jeho tvářnosti!

Nepotřebuji snad ještě podotýkat, že takovýto názor může vycházet jen z nejzúženějšího omezení chápání veškerého mimozemského dění. Je to opět znovu jeden z těžkých následků velebení pozemského rozumu, který znemožnil každý svobodný, široký rozhled. Uctívání tohoto bůžka rozumu po pádu do hříchu zcela přirozeně stále rostlo, až se rozvinul do pozemsky silného Antikrista, nebo ještě zřetelněji řečeno, do všeho **antiduchovního**! To lze přece dnes zřetelně poznat, kamkoliv se člověk podívá. K tomu není navíc potřeba nijak ostrý pohled.

A protože **jedině** duchovní může poskytnout most k přiblížení se a k pochopení všeho Božského, není tedy umožnění nadvlády pozemského rozumu, k čemuž se dnes hrdě hlásí všechny vědy, ničím jiným než **otevřeným vyhlášením boje proti Bohu!**

Avšak nejen vědy, nýbrž **celé lidstvo** nachází se dnes pod tímto znamením! Dokonce i každý, který se nazývá vážně hledajícím, nese s sebou tento jed.

Není proto nepřirozené, že také církve v sobě musí mít z toho mnohé. Proto se při podání a výkladech všech Spasitelových slov vplížilo mnohé, co má svůj původ jedině v pozemské chytrosti rozumu!

To je také ten člověka stále znovu a znovu svádějící had, před nímž varuje záznam Bible! Jedině tento had rozumové chytrosti staví každého člověka před zavádějící rozhodnutí:

„Mohl-li říci Bůh ...?“

Jakmile se mu, tedy rozumu samotnému, trvale přenechá každé rozhodnutí, stane se vždy, jak je to také v Bibli správně naznačeno, že zvolí to, co je Bohu **nepřátelské** nebo od Boha **odvrácené**, čistě pozemské, mnohem nižší, k čemuž přece rozum jako jeho výkvět sám patří. Proto není schopen chápat nic vyššího.

Rozum člověk obdržel, aby mu v každém **pozemském** životě **poskytoval směrem dolů protiváhu** pro vzhůru usilující **čisté duchovno**, za tím účelem, aby se člověk na zemi nevznášel jen v duchovních výšinách a nezapomínal při tom na svůj pozemský úkol. Rozum má mu sloužit také k ulehčení a vytvoření pohodlí veškerého pozemského života. Především však k tomu, aby silné nutkání vzhůru k vysokému, čistému a dokonalému, které spočívá v duchu **jako jeho nejvlastnější podstata**, přenesl do malého pozemského a přivedl je k pozemsky viditelnému působení ve hmotném. Jako pomocník živoucího ducha, jako jeho sluha! Ne jako rozhodující a ne jako všechno vedoucí. Má tedy pomáhat vytvářet pozemské, tedy hmotné možnosti k uskutečnění duchovní touhy. Má být nástrojem a sluhou ducha.

Bude-li však **pouze** jemu přenecháno každé rozhodnutí, jak se to děje nyní, tak nezůstává již jen protiváhou, není více pomocníkem, nýbrž klade do misek vah každého rozhodnutí **jen své vlastní závaží** a to musí mít za následek zcela přirozeně **jen pokles**, protože rozum táhne dolů. Něco jiného se při tom nemůže stát, protože on přece patří ke hmotnosti a zůstává na ni pevně vázaný, zatímco duch přichází shora. Místo toho, aby pak ještě podal ruku duchovnímu ku pomoci, zesílil v něm a stal se velkým, odstrkuje duchovnem mu nabízenou silnější ruku a

vylučuje ji, jakmile se mu všechno přenechá. Nemůže jinak, jedná v tom jen podle zákona své vlastní podstaty.

Avšak dobře si zapamatujte, že pozemský rozum je nepřitelem ducha teprve **tehdy**, když se pozvedne **nad** něj! Ne dříve. Neboť stojí-li **pod** vládou ducha, jak je to od přírody podle vůle Stvořitele zařízeno, tak zůstává věrným služebníkem, který se může jako takový **ocenit**. Avšak dá-li se mu proti přírodním zákonům vedoucí místo, na které nepatří, tak jako další následek potlačí všechno to, co by ho mohlo rušit v tom, aby se udržel na vypůjčeném trůnu. Samočinně zavírá bránu, která by při svém otevření musela vrhnout světlo na jeho nedostatky a úzké omezení.

Je to věrný obraz **takového** jednání lidí, kteří v uspořádaných poměrech a pod dobrým vedením cítí růst svou dovednost, přeceňují ji, a při převratu následkem neschopnosti k vyššímu pak vrhají národ do bídy a úpadku. Jakož tito nikdy nemohou dospět k nějakému pochopení a veškerou vinu vlastní neschopnosti se snaží, před sebou a před jinými, uvalit vždy jen na minulost, právě tak málo uzná lidský rozum, že nikdy nemůže působit na místě vyššího ducha, aniž by přivodil nejtěžší škodu a nakonec zkázu. Ve všem je to stále stejný obraz, totéž dění ve věčném opakování.

Nechť se člověk jednou klidně a jasně vmyslí do tohoto dění samotného. Bude mu všechno rychle srozumitelné a musí se to také ukázat jako nejužitečnější.

Tyto okolnosti zatáhly také u zakladatelů církví a náboženství oponu nad velkou jednoduchostí Boží Pravdy, položily závoj nad každou možnost správného pochopení.

Lidstvo nemohlo na sebe uvalit nic strašlivějšího než toto dobrovolné zúžení, neschopnost pochopení všeho toho, co leží mimo pozemské, tedy mnohem větší část veškerého dění. Doslova to tím však leží **nad** jeho zúženým obzorem.

Nuže nechť jednou člověk bojuje proti neproniknutelnosti této zdi. Bude muset velmi rychle poznat, jak se ukázalo být pravdivým slovo básníka, že proti hlouposti i sami bohové bojují **marně!**

Tuto houževnatou zeď mohou prolomit jen jednotlivci sami za sebe jediné zevnitř, protože zevnitř byla zbudována. **Avšak oni nechtějí!**

Tudíž je dnes všude selhání. Kam se podíváme, je obraz nejbeznadějnějších zmatků a mnohé bída!

A na troskách stojí prázdný, nafoukaný, pyšný původce chaotického zmatku ... „moderní člověk“, jak sám sebe tak rád označuje. „Pokrokovce“, který byl ve skutečnosti trvale jdoucím zpět! Vyžaduje obdiv nazývá se také ještě „střízlivým materialistou“. —

Bolí hlava a vzrůstá nevolnost, jakmile se to všechno prožije, když lze s ostatním vidět upadat tak mnohé dobro, které by ve správném prostředí bylo krásně rozkvetlo, a jakmile lze vidět tak mnohé další tím trpět, vroucně formuje se modlitba: „Učiň **Ty** konec, Pane! **My** nemůžeme!“

Ke všemu přicházejí také ještě mnohé roztržky, stále rostoucí vzájemná nenávisť, navzdory jednotě jejich dobrovolného zotročení! Ani zaměstnavatelé, ani zaměstnanci

nenesou na tom vinu, ani kapitál, ani jeho nedostatek, také ne církve ani stát, ani různé národy, nýbrž tak daleko to přivedly pouze a jedině falešné postoje jednotlivců!

Dokonce i takzvaní hledatelé Pravdy jsou nyní jen zřídka na pravé cestě. Devět desetin z nich stává se jen farizeji, kteří domýšlivě kritizující hledí na své bližní, přičemž se ještě horlivě potírají. Všechno je falešné! Nejdříve ještě musí přijít nevyhnutelné naplnění strašlivého konce, dříve než se ještě někteří budou moci probudit z tohoto spánku.

Ještě je možný obrat. Kohokoliv! Avšak brzy přijde konečné „příliš pozdě“ navzdý, navzdory všem nadějím tak mnohých věřících, kteří holdovali mylným názorům, že je snad potřeba více méně dlouhé doby nutného očištění, vždy podle člověka samotného, takže však nakonec jeho cesta přece musí znovu vést ke Světlu, k věčné radosti, ke štěstí v blízkosti Boží!

Tato myšlenka je sice příjemnou útěchou, avšak není správná a neodpovídá Pravdě. —

Přehlédněme ještě jednou klidně a jasně, avšak v hrubých rysech veliký vznik stvoření a lidí k němu patřících. Pozorujte při tom důkladně **prazákon stejnorodosti**, který jsem tak často vysvětloval, se všemi nezměnitelnými, nutnými následky ve veškerém dění, které v sobě skrývá:

Hmotnost táhne se jako velké pole v obrovském koloběhu na **nejspodnějším** okraji celého stvoření, jako to, co je v něm nejtěžší. Z prasemene se v sobě v neustálém pohybu trvale vyvíjí, stále více se slučuje, utváří až do námi viditelných souhvězdí, k nimž náleží tato země. Takto dozrává až k nejvyššímu rozkvětu a

ovoci, čemuž odpovídá naše doba, aby se pak v přicházející přezrálosti opět sama ze sebe podle zákonů stvoření zcela rozpadla, rozložila se zpět v prasemeno, které pokračujíc dále stále znovu dostává příležitost čerstvě se spojit k novému utváření. —

Takový je celkový obraz, klidně pozorovaný z výšin.

Hmotné samo o sobě není nic jiného než látka, která slouží k formám, obalům, a k životu přichází, jakmile je proniknuta **nad** ní spočívajícím nehmotným bytostným a následně prožhavana tímto spojením.

Spojení tohoto hmotného s nehmotným bytostným vytváří základ k dalšímu vývoji. Z bytostného vytváří se také všechny duše zvířecí.

Nad oběma základními částmi, hmotným a bytostným, leží jako nejvyšší díl stvoření ještě **duchovno**. Je to podstata sama pro sebe, jak moji posluchači přece již ví. Z tohoto duchovna vychází semínka, která se chtějí stát sebevědomými lidskými duchy.

Jen v půdě hmotnosti může takovéto semínko duchovna dozrát k sebevědomí lidského ducha, stejně jako zrno pšeničné v orné půdě ve zralý klas.

Avšak jeho vniknutí do hmotného pole je možné teprve tehdy, když toto dosáhlo určité výše vývoje, která odpovídá podstatě v celém stvoření nejvýše stojícího duchovna.

To je **ta** doba, ve které stvoření zplodí nejvýše vyvinuté tělo zvířecí, u něhož již není možné další zdokonalení skrze duši zvířecí z bytostného.

Malý odraz, opakování tohoto velkého světového dění, dává například také opět znovu pozemské narození lidské duše, jakož se přece v člověku, koruně stvoření, tedy v nejvýše stvořeném tvorů, vlastně odráží celé světové dění. Také lidská duše může vniknout do dětského těla tvořícího se v mateřském lůně teprve tehdy, když toto tělo dosáhlo zcela určité zralosti. Ne dříve. Teprve nutný stav zralosti uvolňuje duši cestu k vniknutí. Tento okamžik spočívá **uprostřed** těhotenství.

Tak spadá také ve velikém světovém dění doba nejvyššího vývoje zvířecího těla rovněž doprostřed, tedy do poloviny koloběhu veškeré hmotnosti! Posluchač nechť si toho důkladně všimne.

Protože tehdy na tomto bodu dosáhlo **bytostné** zvířecí duše ve vývoji těla ze hmotnosti toho **nejvyššího**, byla teprve touto okolností samočinně uvolněna cesta pro vniknutí **nad ním** stojícího **duchovna!**

Nyní duchovní semínko jakožto nejmenší ve své duchovní stejnorodosti mohlo vstoupit opět jen do nejvyššího mistrovského díla pod ním stojícího bytostného, tedy z něj nejvýše vyvinutého těla zvířecího.

Při tomto vniknutí přirozeně bere do ruky vlivem své vyšší podstaty ihned veškerou vládu a může jím obývané tělo, jakož i celé své pozemské okolí vést k ještě vyššímu vývoji, což by bytostné nebylo mohlo. Při tom se zcela samozřejmě vyvíjí současně také duchovno.

Takový je letmý obraz veškerého dění **ve** stvoření, jehož přesné podrobnosti ještě podám v pozdějších přednáškách, až do

všech nejmenších částí.

Patříme k **nejprvnější** části tohoto koloběhu hmotnosti, stojíme jako první v popředí a na špici jeho oběhu. Před námi nebylo nic stejného druhu, avšak po nás to bude věčně.

Ta část, ke které patříme také my, koná tedy všechny události poprvé a přede všemi ostatními. Proto hraje také země zvláštní velikou roli, protože se na ní jakožto na nejzralejším hrubohmotném světovém tělese má odehrát všechno rozhodující světové dění.

Není to tedy ještě žádné opakování, co nyní prožíváme a co leží před námi. Nic, co by se někdy vyskytlo ve světovém dění! –

Pojďme zpět k prvnímu vstoupení lidského duchovního zárodku do této hmotnosti, k polovině koloběhu hmotnosti. Tehdejší nejvýše vyvinutá zvířata, která se dnes mylně nazývají jako pralidé, vymřela. Jen **ta** těla z nich byla přivedena k zušlechtění, do kterých vnikly **duchovní zárodky** namísto bytostných duší zvířecích. Duchovní zárodky, zrající v nich rozličnými prožitky, pozvedly tělo zvířecí až k nám známému tělu lidskému a rozdělily se do ras a národů. – Velký pád do hříchu byl za nimi. On byl prvním činem dobrovolného rozhodnutí po sebeuvědomění duchovních zárodků, spočívajícím v povýšení rozumu **nad** ducha, a připuštěním dozrání těžkých následků dědičného hříchu, který velmi brzy přivedl ke zralosti zřejmé a také lehce poznatelné prázdné ovoce nadvlády rozumu. Dědičný hřích je vlivem jednostranné rozumové činnosti rovněž jednostranně vyvinutý mozek, který se jako takový trvale dědí. Uváděl jsem již často tuto skutečnost ¹⁾ a budu o ní mluvit časem ještě mnohem podrobněji. Najdou se snad také ještě lidé, kteří na

základě takto ukázaného směru mohou radostně pomáhat na velkém díle objasnění.

Nezadržitelně se ubíral koloběh po své dráze. Avšak zbloudilé lidstvo přinášelo do nutného pokroku váznutí a chaos. Uprostřed chaosu přišel národ Židů pod známou těžkou porobu Egypťanů. Nouze a silná touha po osvobození poskytla duším rychlejší zrání. Tím předběhly duchovně všechny ostatní, protože tímto silným jitřením citění oprostěného od pudů pojednou správně nahlížely do sebe samých a také do duší svých utiskovatelů! Jakmile jasně cítily, že všechno pozemské a také nejostřejší bystrost rozumu již nemohou pomoci, přičemž poznaly také prázdnotu své duše, naučil se duchovní zrak vidět ostřeji a pozvolna se konečně vynořil pojem samotného Božství, opravdovějšího a vyššího, než jej doposud měly. A bolesti proniknuté modlitby opět stoupaly vzhůru mnohem vroucněji.

Tím mohl se národ Židů stát povoláním, který všechny jiné duchovně předchází, protože měl až do té doby nejčistší pohled na pojem Božství. Nakolik to tehdy při stavu zralosti lidských duší bylo možné.

Prosím, nezaměňovat duchovní zralost s naučenými vědomostmi, nýbrž vždy opět uvážit, že **duchaplný** znamená **cituplný!**

Tehdejší největší duchovní zralost Židů je také uschopnila, aby obdrželi skrze Mojžíše jasnou Boží vůli ve formě zákonů, které znamenaly nejvyšší poklad k dalšímu vývoji a poskytovaly nejlepší a nejsilnější oporu.

Jako se zcela přirozeně světové dění semkne vždy jen na

nejzralejší místo, tak soustřeďovalo se to tehdy pozvolna na tento duchovně stále více zralý lidský národ Židů. —

Avšak zde se opět nesmí zaměřovat světové dění s pozemskými světovými dějinami, které leží daleko od samotného dění světového a zpravidla zpětně podávají jen důsledky tak často falešně používané **svobodné vůle** lidského ducha, který hází do skutečného dění vždy jen mnoho kamení, a tím často vytváří dočasné vybočení a pozemský zmatek.

Národ Židů stál tehdy ve svém náboženském kultu před ostatními, a tím byl ve svém pohledu Pravdě nejbliže.

Přirozeným následkem toho bylo, že vzájemným působením muselo přijít oznámení inkarnace ze Světla také jen po této cestě, protože ona jakožto nejsprávnější mohla vést až do jeho nejtěsnější blízkosti. Jiné cesty nemohly být vlivem jejich dalšího vzdalování se od Pravdy k takové možnosti schůdné, protože vedly skrze omyly.

Nebylo to také opět vůbec možné jinak, než že podle zákona a za působení nejnezbytnější stejnorodosti mohl nositel Pravdy ze Světla při své inkarnaci vkročit jen na **tu cestu**, která této Pravdě bezpodmínečně leží nejbliže a nejdále jí vychází vstříc ve své podobnosti. Jen to dává nutnou oporu a přitahuje, zatímco falešné mínění odpuzuje a cestu k proniknutí a příchodu ze Světla přímo uzavírá.

Zákon vzájemného působení a stejnorodosti nevyhnutelně musí přijít také zde k plné působnosti. Prazákony otevírají nebo uzavírají cestu ve svých stejnoměrných nezvratných účincích.

Tato skutečnost poskytuje současně a samočinně důkaz o tom, že **ten** národ, ve kterém se Kristus jakožto veliký nositel Pravdy inkarnoval, musel mít nejčistší pohled na Božské a jeho působení, a že tedy všechna ostatní tehdy existující náboženství **nedošla** k Pravdě tak blízko. Například buddhismus **nestojí** a **nestál** tudíž tak blízko Pravdě, nýbrž v mnoha věcech bloudí. Neboť zákony ve stvoření jsou neklamné. Při klidném uvažování musí tím každý přijít na pravou cestu a být brzy zbaven svého kolísání. —

Avšak když se mezitím i mezi Židy navrátila do náboženství nadvláda rozumu a vypěstovala nečistou ctižádost, tu pomohla opět těžká pěst Římanů, že alespoň hrstka zůstala v pravém poznání, aby se Slovo mohlo naplnit.

Moji posluchači se musí snažit, aby jednou hlouběji a obsáhleji sledovali účinky zákona nezbytné stejnorodosti v projevu činnosti, jakož i vzájemného působení a tíže, promysleli je ve všech směrech a hledali v nich všechny jemnosti. Brzy v nich budou poznávat všeobsáhlost a trvalost, jakož i živoucnost. Vyzbrojeni tímto klíčem, vyznají se rychle a náležitě v každém dění. Musí vidět, že to je skutečně univerzální klíč, se kterým mohou otevřít každou bránu. Ne však fantastičností a nepotřebnou mystikou, nýbrž s jasným pohledem bezmezerného poznání. —

Stejně jako může duchovní zárodek proniknout jen do světové části stojící ve správném poměru k jeho ještě nehotovému, avšak přece vyššímu duchovním druhu, nikdy však do části k tomu ještě nedozrálé, rovněž tak do již dozrálé, jakou je dnes naše světová část, ve které mohou žít již jen mnohokrát vtělené duše, tak není jiný postup při inkarnaci nositele Pravdy ze

Světla. Jeho příchod může nastat jen do té části lidstva, která je k tomu nejzralejší. U posla z **Božského** musely být přitom splněny podmínky všech zákonů co **nejostřeji**. Mohl být zrozen tedy jen do **těch** názorů, které Pravdě vycházely vstříc nejvíce.

Stejně jako duchovní zárodek může vniknout do hmotnosti teprve **tehdy**, když bytostné dospělo v působení až ke svému nejvyššímu bodu, kdy bez vniknutí duchovního zárodku by nastal stav klidu a tím zpětný chod, tak bylo před Kristovým příchodem dosaženo zde ve hmotnosti bodu, kdy duchovno ve **zbloudění** následkem dědičného hříchu **nemohlo dále!** V duchovním spočívající svobodná vůle, místo aby podporovala všechno stávající, tak **podvázala** k výšinám chtěný vývoj ve stvoření a všechny své schopnosti vlivem povýšení rozumu zavedla **jednostranně** jen do hmotného. To byl okamžik nejvyššího nebezpečí!

Bytostné, **aniž** by mělo vlastní svobodnou vůli, provedlo zcela přirozený vývoj stvoření **správně**, tedy podle Boží vůle Stvořitele. Avšak duchovno **se** svou svobodnou vůlí skrze pád do hříchu se k tomu učinilo neschopným a přineslo jen zmatek a zdržení do dalšího vývoje hmotného. Falešné použití dané mu moci k řízení Boží tvůrčí síly jakožto nutnému povznesení ve zralé hmotnosti muselo vést dokonce k **sestupu**, místo k nejvyššímu vývoji. Lidský duch násilně zdržoval pádem do hříchu každý **skutečný** vývoj vpřed; neboť pozemsky technické vymoženosti nejsou žádným skutečným pokrokem ve smyslu Bohem chtěných světových událostí! **Proto byla nutná co nejrychlejší pomoc, zákrok Stvořitele samotného!**

Každé další století by pak zlo zvětšilo tak, že by možnost cesty k Boží pomoci zůstala časem zcela vyloučena, protože by

nadvláda rozumu pozvolna zcela odřízla každé pochopení všeho skutečně duchovního, tím spíše Božského. K inkarnaci ze Světla by pak chybělo jakékoliv kotviště!

Muselo se tedy jednat rychle, protože ještě nebyla doba Syna Člověka, který se tehdy nacházel již ve vývoji ke svému úkolu.

Z této nutnosti povstalo velké Božské mysterium, kdy Bůh přinesl stvoření onu oběť tím, že poslal k zemi část Božství, aby přinesla Světlo zbloudilým!

Tento příchod Kristův nebyl na počátku ještě předvídan!

Jen falešné použití svobodné vůle lidstvem v pádu do hříchu a jeho následky učinily nutným Boží zásah proti Jeho prvotnímu chtění! **Bytostné** ve hmotnosti **splnilo** v rozvoji stvoření svůj úkol, avšak vyšší **duchovno** díky lidem zcela **selhalo!** Dokonce ještě hůře; neboť použilo danou mu sílu rozhodování přímo k opaku, a stalo se tím **nepřátelské** Božímu chtění, s Jeho vlastní, duchovnu k použití přenechanou silou. Jak velká je to vina, si člověk může domyslet sám.

Kristovo narození **nebylo** tedy splněním zaslíbení a zjevení, která lidským duchům slibovala jako Boží dar věčného prostředníka! Nýbrž to byl **nouzový** Boží **akt** pro celé stvoření, jemuž hrozilo podlomení vlivem zbloudilého lidského ducha.

To přináší s sebou také to, že tehdy v Ježíši z Nazareta vtělená část Boží musí opět zcela vejít k Otci, do Božského, jak to Kristus sám často zdůrazňoval. Musí opět s Ním být jedno. Tato skutečnost rovněž dokazuje, že nemůže být zaslíbeným věčným

prostředníkem mezi Bohem a stvořením, není k tomu zaslíbeným Synem Člověka!

Ten je posledním pokrokem pro stvoření a je odedávna předurčen pro konec první části hmotnosti, načež se stvoření pak bude v souměrnosti ubírat dále, v čele se Synem Člověka jakožto věčným prostředníkem, který tím je a zůstává zároveň nejvyšším **služebníkem** Božím. Kristus, Syn Boží, byl částí Boží, a musel proto opět zcela vejít do Božského. Syn Člověka je výkonný služebník Boží, který je vyslán z Božského, avšak nikdy nemůže opět **zcela** vejít do Božství, protože k neoddělitelnému vlastnictví kromě Božského původu přijal také čistě duchovní. To mu brání v trvalém opětovném vstupu do Božského. Teprve **tím** se naplňuje ono zjevení zaslíbení **věčného** prostředníka mezi Bohem a Jeho stvořením, ke kterému lidstvo přece také patří. —

Takový je běh světového dění až do konce. Jedno vyplývá zcela přirozeně z druhého. Je-li pochopen správně nejdříve pád do hříchu a po něm následující nepředurčený příchod Kristův jakožto nutný akt, nebude pak pochopení toho dalšího těžké a všechny mezery se samy od sebe vyplní. Nevyřešené otázky odpadnou.

Brány k ráji byly pro **zralé** lidské duchy otevřeny teprve skrze Kristovo poselství. Schopnost také správně chápat cestu tam, zde nebyla až do té doby. Avšak při oddálení by se musela opět ztratit vlivem zbloudění lidských duchů, pokud by pomoc nebyla přišla ihned. Poselství platilo jak pro pozemské lidi, tak pro zesnulé, jako **každé** Boží poselství, každé Slovo světlé Pravdy!

Lidé slyšeli v něm po přísnosti zákonů také o lásce, kterou by doposud ještě nemohli pochopit, avšak kterou měli nyní v

sobě rozvinout. Ale skrze toto poselství lásky nebyly zákony zbořeny, nýbrž jen vystavěny. Měly zůstat jako pevný základ, jehož účinky v sobě takovouto lásku skrývaly. —

Na tomto Slově Syna Božího snažili se také později stavět, avšak vznikly při tom velké omyly vlivem příliš falešných předpokladů, na což jsem již poukázal na začátku své přednášky.

—

Pozorujme ještě jednou křesťanské dějiny. Lze si z nich vzít to nejlepší poučení a těmito paprsky osvětlit stejně tak **všechna** náboženství. Všude najdeme tytéž chyby.

Každý malý i velký zvěstovatel Pravdy trpěl bez výjimky za posměchu a potupení, jakož i pronásledováním a útoky od milých bližních, kteří se přece vždy, jakož i dnes považovali za nanejvýš chytré a moudré, než aby skrze posly svého Stvořitele přijali vysvětlení Jeho vůle, zejména protože tito poslové skutečně nikdy nepřišli z vysokých škol tohoto lidstva!

Vysvětlení Boží vůle je v podstatě vždy jen výklad běhu Jeho stvoření, ve kterém lidé žijí, k němuž patří. Avšak znát stvoření znamená všechno! Zná-li je člověk, tak je pro něj lehké využít všeho, co v sobě skrývá a co nabízí. Tato schopnost zužitkování mu opět přináší **veškeré** výhody. Tím také brzy pozná a naplní vlastní účel bytí a všechno podporuje bude stoupat vzhůru ke Světlu, sobě k radosti, svému okolí jen k požehnání.

Avšak každý posel byl jimi vysmíván, a tím také i samotné poselství. Nikdy nedošlo k tomu, aby byl jimi přivítán, i když konal sebelepší dobro. Vždy budil pohoršení, což se ovšem dá lehce vysvětlit vzhledem k Bohu nepřátelskému rozumu a podává v

sobě důkaz skutečnosti tohoto nepřátelství vůči Bohu. Kristus jasně shrnuje toto dění v poukaze, že Pán vyslal služebníky ke všem svým nájemcům, jejichž poplatky měli přinést. Avšak namísto splnění byli jeho služebníci jen tupeni, zbiti ještě před tím, než je s posměchem a prázdnýma rukama poslali zpět.

Přikrášlujíc nazývá se to opět **podobenstvím**. V miloučském pohodlí staví člověk sám sebe neustále **mimo** tyto skutečnosti a nevztahuje je nikdy na sebe! Nebo má potřebu vysvětlit, že je to **vyznamenání** od Boha, když Jeho poslové musí takto trpět, místo toho, aby na to pohlížel jako na Bohem nechtěný zločin tohoto lidstva.

Protože rozum potřebuje k zakrytí svého jinak viditelného omezení pozlátko a tretky, snaží se až křečovitě shlížet na prostotu Pravdy za všech okolností opovržlivě, protože **ona** by mu mohla být nebezpečná. On sám přece potřebuje zvučné rolničky na čapce, kterou nosí. Příliš velká slova, aby udržel pozornost upoutanou na sebe. A dnes více než kdykoliv jindy. Avšak opovržlivost vůči strohé jednoduchosti Pravdy je dnes již dávno úzkostí. Na tuto nutnou pestrou čepičku blázna věší se stále více zvučných rolniček, které vlivem křečovitého kroucení a skoků mají znít hlasitěji, stále hlasitěji, aby se ještě nějaký čas udržel na vypůjčeném trůnu.

Avšak tyto skoky se v poslední době staly již tancem zoufalství, který se brzy stane posledním tancem smrti! Námaha je stále větší, **musí** být větší, protože vším tím drnčením stále zřetelněji proniká prázdnota. A při násilném největším skoku, který se připravuje, spadne konečně pestrá čapka z hlavy!

Pak pozvedne se zářivě a klidně koruna prosté Pravdy na

místo, které přísluší jediné jí.

Vážně hledající, kteří byli zcela zmateni vším tak groteskně do těžce pochopitelné výše vyšroubovaným, obdrží tím konečně pevný opěrný bod, oporu pro svůj rozhled. Budou moci bez námahy plně pochopit **celou** Pravdu, zatímco doposud museli vynaložit velikou námahu, aby našli jen nepatrné zlomky.

Zpět k jednoduchosti v myšlení! Jinak nemůže nikdo **zcela** velikost pochopit, a proto nikdy ani dosáhnout. Myslete prostě jako děti! V tom spočívá smysl velkých slov: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do říše Boží!“

Cestu k ní nelze s dnešním tak komplikovaným myšlením nikdy nalézt. Také v církvích a náboženstvích není tomu dosud jinak. Práví-li se tam, že **utrpení** pomáhá **vzhůru**, že proto je to milost Boží, tak se tím přijalo malé zrnko pravdy, avšak příkrášlujícím způsobem notně zkomolené. **Neboť Bůh nechce žádné utrpení svého lidu!** Chce jen radost, lásku, štěstí! Cesta **ve** Světlu nemůže být vůbec jiná. Cesta **ke** Světlu má také kameny jen tehdy, když je tam člověk nejdříve položí.

Zrnko Pravdy v učení o utrpení je v tom, že utrpením může být vykoupěna nějaká vina. Avšak to nastává jen tam, kde člověk vědomě **poznává** utrpení jako zasloužené! Stejně jako prosící lotr na kříži.

Celý svět dnes žije nesmyslně. Také ti, kteří tak chytře mluví o vykoupění karmy. Ti se v tom mýlí, protože je to ještě mnohem těžší, než si ti, kteří chtějí být vědoucími, myslí. Neboť karma - **zpětné působení** není vždy také **vykoupěním!** Na to nechť každý člověk přesně dbá. Může to s ním při tom **jít** velmi často

právě naopak **ještě hlouběji dolů!**

Vzestup je navzdory zpětnému účinku viny závislý jedině na vnitřním postoji každého člověka. Jak nastaví v sobě velké kormidlo, zda vzhůru, zda rovně nebo dolů, **tak** a ne jinak bude směřovat navzdory všem prožitím!

Zde se ukáže, že on není nebo nemůže být žádnou hříčkou, nýbrž **musí řídit** vlastní cestu sám skrze sílu své **svobodné** vůle. **V tom zůstává tato vůle až do posledního okamžiku vždy svobodná!** V tom je každý člověk opravdu svým svobodným pánem, jen musí bezpodmínečně také počítat se ... stejnými následky svých stanovisek, které ho povedou vzhůru nebo dolů.

Nařídí-li však své kormidlo vlivem pochopení a pevného chtění **vzhůru**, tak zasáhnou ho zlá zpětná působení vždy v menší míře, budou se na něm projevovat nakonec ba i jen symbolicky, protože nížinám zlých zpětných účinků již unikl následkem úsilí vzhůru, i když ještě dlí na této zemi. Zanechá je za sebou. Není nikterak nutné, aby člověk musel **trpět**, pokud usiluje ke Světlu.

Proto z očí pásku, kterou si člověk přikládá, aby se netřásl před propastí, která se již dlouho rozevírá. Dočasné uklidnění není žádnou posilou a znamená jen promeškání, jehož čas nelze již nikdy více dohnat. Dočasné uklidnění není žádnou posilou a znamená jen promeškání, jehož čas nelze již nikdy více dohnat.

Pro pozemské utrpení nebylo ještě nikdy správného vysvětlení a zdůvodnění. Proto přineslo se jako narkotikum přikrášlování, které se stále znovu trpícímu člověku podává bezmyšlenkovitě, ve více či méně šikovných slovech. Velká chyba jednostrannosti všech náboženství!

A když zcela zoufalý hledající někdy žádá **příliš** jasnou odpověď, tak je nepochopené prostě zařazeno do říše Božského mystéria. Do ní musí ústít všechny cesty nevyřešených otázek jako do záchranného přístavu. Avšak tím se zřetelně označí jako cesty **falešné!**

Neboť každá pravá cesta má také jasný konec, nesmí vést do neproniknutelnosti. Ta je jen útekem zjevné nevědomosti tam, kde mají sloužit k vysvětlení „nevyzpytatelné cesty Boží“.

Pro lidi není třeba **ve** stvoření **žádných** mystérií, nesmí jich být; neboť Bůh chce, aby Jeho zákony, které ve stvoření působí, byly člověku dobře **známy**, jimiž se pak může řídit a skrze ně pak snadno splnit a dokončit své putování světy, aniž by zbloudil v nevědomosti.

Jedním z nejvíce neblahých pojetí však zůstává drsná vražda Syna Božího **jako nutná oběť smíření** pro lidstvo!

Domněnka, že tato brutální vražda Syna Božího má smířit Boha!

Protože se pro tento podivný názor nemůže logicky najít žádné vysvětlení, uniká se rozpačitě opět za tak často používanou ochrannou zeď Božského mystéria, tedy dění, které se člověku nemůže stát srozumitelným!

Přitom je Bůh tak jasný ve všem, co koná. Jasnost sama! Stvořil přece přírodu ze své vůle. Tudíž přirozené musí být také to pravé! Vždyť přece Boží vůle je zcela dokonalá.

Avšak oběť usmíření na kříži musí být pro každé přímé smýšlení **nepřirozená**, protože je vůči nevinnému Synu Božímu

také nespravedlivá. Zde není ani vytáček, ani kroucení. Nechť člověk raději jednou bez obalu přece jen přizná, že něco takového je skutečně nepochopitelné! Může si dávat námahu, jak chce, nedojde při tom k žádnému závěru a nemůže v tomto případě pak již porozumět svému Bohu. **Bůh však chce být chápán!** To však také lze, protože ve stvoření jasně spočívají projevy Jeho vůle, nikdy si neodporující. Jsou to jen lidé, kteří si dávají námahu a do svého náboženského bádání vnáší nesrozumitelnost.

Tato pracná stavba pro falešnou základní myšlenku **nutné** oběti smíření ve smrti na kříži se přece již tříští na slovech samotného Spasitele, v době, kdy ho křížovali.

„**Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!**“ Bylo by třeba této přímlyvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí k usmíření? „Nevědí, co činí!“ je přece obžaloba nejtěžšího druhu. Jasný poukaz, že je **falešné** to, co činí. Že tento čin byl jen obyčejným zločinem.

Byl by se Kristus modlil v Getsemane, aby ho minul kalich utrpení, když by jeho smrt na kříži byla nutnou jakožto obětí smíření? Nikdy! To by Kristus neučinil! Věděl však, že toto pro něj nastávající utrpení bylo **jen následkem svobodné lidské vůle**. A **proto** jeho modlitba.

Zaslepeně chodilo se kolem toho dva tisíce let a bezmyšlenkovitě přijímalo se o tom to nejnemožnější.

S bolestí musíme velmi často slyšet názor, že mezi dnešními Ježíšovými učedníky a učednicemi jsou vyvolení omilostnění tělesným utrpením, například stigmaty!

To všechno přirozeně vychází jen z tohoto falešného výkladu Kristova pozemského utrpení. Vždyť tomu nemůže přece být vůbec jinak. Avšak jaké osobní těžké následky to může způsobit, chci ještě zmínit.

Kolik k tomu patří bezmyšlenkovitosti a jak je to nízká otrocká mysl, představovat si všemohoucího Stvořitele nebe i země tak, že by takto jednal! Je to přece bezpochyby nejhříšnější snížení vznešeného Božství, k Jehož základní představě o Jeho bytí není to nejkrásnější ještě dost krásným a to nejlepší nemůže být dost dobrým, aby se tím jen poněkud přiblížilo skutečnosti! A o tomto velikém Bohu se předpokládá, že vyžaduje, aby se člověk, kterého stvořil, před Ním svíjel v bolestech, když je j Jím obdařený?

Jak potom může následovat vzestup?

Lidé formují Boha tak, jak Ho **oni** chtějí mít, a **oni** Mu dávají směr Jeho chtění! A běda, když není takový, jak se domnívají, protože pak bude beze všeho zavržen, jako se na důkaz toho ihned zavrhuje a potírají **ti**, kteří si troufají vidět Boha mnohem většího a vznešenějšího. V dosavadních lidských názorech nespočívá velikost. Ty naopak svědčí jen o neochvějně víře ve **vlastní** hodnotu, aby Bůh žebral o přízeň těch, z jejichž krvi potřísněných rukou směl zpět přijmout svého vysmívaného a tupeného, trýzněného a mučeného Syna, kterého jim kdysi poslal se záchranným poselstvím ku pomoci!

A dnes se chce ještě udržovat víra, že to všechno bylo pro Boha nutnou obětí smíření? Když Kristus během svého utrpení sám již zcela zoufalý nad touto slepotou volal: „Vždyť nevědí, **co** tím činí!“!

Je pak ještě vůbec možno přivést lidstvo na pravou cestu? Vždyť nejostřejší dění je stále ještě k tomu příliš slabé. Kdy člověk konečně pozná, jak hluboko vlastně klesl? Jak prázdné a duté jsou domněnky, které si vytvořil?

Jakmile se však ponoříme poněkud hlouběji, tak nalezneme uzavřenou sobeckost v nejčistší formě. I když se nyní mluví na všech nárožích vznešenými slovy o hledání Boha, tak je to **opět** velké pokrytectví v obvyklé samolibosti, které zcela schází každá skutečně vážná touha po čisté pravdě. Hledá se jen sebezbožňování, nic jiného. Žádný člověk se vážně nesnaží o **chápaní Boha!**

Se vznešeným úsměvem odsouvají jednoduchost Pravdy rychle stranou, nepozorovaně; neboť se přece považují za příliš vědoucí, za příliš vznešené a významné, než aby se **jejich** Bůh mohl zabývat ještě prostotou. On musí přece být k jejich cti mnohem spleťtější. Jinak by přece nebyl hoden, aby se v Něj věřilo! Jak lze pak podle jejich pojetí ještě uznat něco, co je snadno srozumitelné každému nevzdělanci? Něco takového nelze shledat **velikým**. Tím nesmí se dnes nikdo ani zabývat, jinak se zahazuje. Nechte to dětem, starým ženám a nevzdělancům. To přece není pro lidi s tak vyškoleným rozumem, pro inteligenci, jakou lze nyní u vzdělanců nalézt. Ať se tím zabývá **lid!** Vzdělanost a vědění mohou měřit svou míru velikosti jen **podle obtížné možnosti pochopení!** —

Avšak jsou to nevědomci, kteří takto myslí! Nejsou hodni přijmout skrze stvoření ani kapku vody z rukou Stvořitele!

Skrze omezení uzavřeli si možnost poznávat nádhernou velikost v jednoduchosti Božích zákonů! Jsou k tomu doslova

neschopni, lépe řečeno příliš hloupí, následkem svého jednostranně zakrnělého mozku, který s sebou nosí od hodiny zrození až dodnes jako odznak vítězství největší vymoženosti.

Je to milost Stvořitele, když je nechá hynout ve stavbě, kterou vytvořili; neboť kam pohlédneme, je všechno Bohu nepřátelské, pokřivené chorobným velikášstvím všech rozumových lidí, jejichž neschopnost se všude pozvolna ukazuje.

A tak to jde stále dál již po tisíciletí! Přineslo to neodvratně otravu do církví a náboženství, protože to bylo jako šířivé zlo nezbytným následkem onoho pádu do hříchu, kdy se člověk neomezeně rozhodl pro vládu rozumu.

A tato falešná vláda podvedla jí zotročené lidi kdykoliv a ve všem, co se týče Božství! Dokonce i ve všem duchovním.

Kdo tento trůn v sobě nezboří a tím se neosvobodí, musí s ním zahynout!

Nyní se již nesmí říkat **žalostné** lidstvo; neboť lidé jsou **vědomě** vinni, jak jen tvor kdy dovede být vinen! Slova: „Odpusť jim; neboť již nevědí, co činí!“ již **nejsou** pro dnešní lidstvo namístě! Mělo více než jednou příležitost otevřít oči i uši. Jedná plně vědomě, a veškeré zpětné působení je proto musí zasáhnout v nejplnější míře, nezkráceně! —

Jestliže se nyní uzavírá kruh všeho dosavadního dění, tak nastává tím pro tuto v celém stvoření **první zralou část světů** sečení, žeň a roztržení. Ještě nikdy, co trvá celá hmotnost, se to doposud nestalo; neboť naše část světů předchází jako první všechny ostatní ve věčném koloběhu, kterým musí projít!

Proto se také před dvěma tisíci lety inkaroval Syn Boží na tuto zemi. Bylo to světové dění, které se odehrávalo v nejzralejší, první části veškeré hmotnosti, avšak nikdy se již nebude opakovat; neboť v následujících částech působí **zdejší** dění pořád dál. Tak také dojde k tomu, že tato část jako **první** nastoupí do nového dění, které ještě nikdy nebylo, avšak bude se po nás stále opakovat. Je to rozklad zformované hmotnosti, který s sebou přináší přezrálost v přirozeném dění. —

Dokonáno jest! Ukázána je cesta ke Světlu a tím k věčnému životu duchovně osobního! Lidští duchové se nyní mohou sami v poslední hodině pro rozhodnutí rozmyslet, kterou cestou chtějí jít: k věčnému zatracení, nebo k věčné radosti; neboť podle Boží vůle k tomu mají svobodnou volbu!

1)

Přednáška: [9. Dědičný hřích.](#)